

Lieve Xavier,

Maandag belde Agma en Olaf ons en zeiden: Xavier is er niet meer, Xavier is er niet meer. We geloofde het niet. We begrepen het niet. Dit kan toch niet, dit mag en bestaat toch niet. Maar langzaam komt het pijnlijk besef.

Xavier, waarom?

Waarom moest dit gebeuren dat is de vraag die bij ons alle leeft.

We moesten weer terug denken aan die mooie dag in 1983.
Xavier werd geboren in Boxtel, toen nog woonachtig in Haaren.
Een knap blond jochie zagen we in de wieg bij Freek en mijn zus.
Je was de trots van je ouders, opa en omi en de hele familie.

Later verhuis je met je moeder naar Eindhoven, jouw stad.
De pubertijd breekt aan. Voor je ouders waren dat af en toe moeilijke tijden, maar bij welke ouders niet?

Je wilde wat eerder van school om te gaan werken. Met veel plezier en trots vertelde je ons op je negentiende verjaardag over je werk.
Ook je plannen voor de toekomst kwamen even aan de orde.
Je stelde die avond je vriendin Amber aan ons voor.
Je had echt je draai gevonden en was dolgelukkig.
Die avond ging je samen met Ans en mij naar buiten. Samen nog even langs je scooter waar je 'ooo' zo trots op was.
We spraken daar af dat je met Amber binnenkort naar Oisterwijk zou komen en je zwaaide ons uit.
Raar, maar we zwaaide voor het laatst naar elkaar.

Xavier is er niet meer, Xavier is er niet meer, wat weinig woorden en wat een groot verdriet.

Xavier bedankt dat wij 19 jaar je trotse oom en tante mochten zijn.
Je mooie lach en enthousiasme zullen we nooit vergeten.
In onze herinnering en hart zal je altijd voort blijven leven.

Xavier bedankt.

Ome Cor en Tante Ans, 7-9-2002